

ชื่อหนังสือ: สองแขนที่กอดโลก

รายการ: หนังสือสื่อความรู้ ช่วงหนังสือชวนคุย

ออกอากาศทางสถานีวิทยุ FM ๘๗.๗๕ Mhz.

“คลื่นสีขาวของชาวพุทธ” ครั้งที่ ๒๔

คนเรามักจะรับภาพจากสื่อและคนรอบรอบตัว เสมอว่า ความสุขคือจุดมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดในชีวิต และการรับความสุขก็คือการตัดดวงความสุขทั้งหลายมาใส่ตัว การมองแบบนี้เป็นการมองตัวเองว่าเป็นศูนย์กลาง ซึ่งพุทธปรัชญาสอนในสิ่งที่ตรงข้ามโดยสิ้นเชิง เหตุนี้ พระพุทธองค์จึงทรงเลือกหนทางที่จะให้แทนที่จะรับ หรือเสวยสุขโดยลำพัง ตลอดพระชนมชีพที่เหลือนับแต่ ทรงตรัสรู้ จึงทรงเดินทางยาวไกลเพื่อสั่งสอนหลักธรรม ชี้หนทางพ้นทุกข์แก่ผู้อื่น เพราะความสุขไม่ใช่อาหาร บุฟเฟต์ที่ต่างคนต่างตักให้มากที่สุด หากคือการแบ่งปันกัน เพราะความรักคือการให้ เพราะความรักคือการรัก คนอื่น คริสต์ศาสนา ก็มีหลักการคล้ายกัน คือรัก มนุษยชาติ รักชาวโลก

ความจริงที่เราต้องยอมรับคือโลกภายนอกมี เรื่องแย่มากมาย ทรัพยากรมีน้อยลง คนมีมากขึ้น การ

แข่งขันรุนแรงขึ้น โอกาสให้น้อยลง โอกาสที่จะรักคน อื่นก็ยิ่งน้อยลงไปอีก เหตุผลนี้อาจเป็นเพียงข้อแก้ตัว เพราะประวัติศาสตร์ที่เราได้รับรู้รับทราบเต็มไปด้วยคน ให้ ไม่ว่าจะเป็น พระพุทธเจ้า พระเยซู หรือแม่แต่มหา ตมคานธี

เราไม่ต้องทำเรื่องยิ่งใหญ่เช่นคนเหล่านั้นก็ได้ แต่ทำอย่างไรที่จะสามารถทำเรื่องเล็กๆรวมกันแล้ว เปลี่ยนโลกใบนี้ให้ดีขึ้นได้ เรื่องเล็กๆที่แต่ละคนทำเป็น หยคน้ำใสบริสุทธิ์ หยคน้ำยิ่งมากก็มีโอกาสรวมตัวเป็น สายน้ำชะล้างฝุ่นละอองที่จับเปื้อนโลกได้ เช่น เพียง เปลี่ยนค่านิยมจากรับมาเป็นให้ สังคมโดยรวมก็จะ แข็งแรงทันตาเห็น นี่ก็คือความหมายของเมตตา คำจูนโลก นี่ก็คือความหมายของการให้ทานและการทำบุญซึ่งไม่ต้อง หวังผลถึงชาติหน้า นี่คือการกอดโลกกอดโลกคือการ เข้าใจคนอื่นเอาใจเขามาใส่ใจเรา กอดโลกคือการเข้าใจ สัตว์โลกอื่นที่ไม่ใช่มนุษย์เอาใจพวกมันมาใส่ใจเรา กอด โลกคือการเข้าใจธรรมชาติเอาใจธรรมชาติมาใส่ใจเรา ลดการทำลายธรรมชาติ บางทีถ้าเราสามารถกอดคนอื่น ได้สนิทใจด้วยความรู้สึกเดียวกันกับที่เรากอดคนที่เรารัก โลกใบนี้คงต่างจากที่เรามองเห็นตอนนี้นะมาก

ผู้คนจากทุกมุม โลกต่างก็ได้รับแรงดึงดูดจาก อะไรบางอย่างให้ไปใต้ภูเขาเอเวอร์เรสต์ ไม่ใช่เพราะมัน มีทัศนียภาพที่ดีไปกว่าภูเขาลูกอื่น แต่เพราะมันเป็น สัญลักษณ์ของการฝ่าอุปสรรคสู่ความสำเร็จ มีเรื่อง เล่าของนักไต่เขาผู้หนึ่งซึ่งเป็นผู้สูงอายุนั้นในโลกว่า...เขา เยือนยอดเขานี้ในขณะที่มีอายุ ๗๐ ปีเศษ เขาเล่าว่า...เขา ต่างจากนักไต่เขาคนอื่น ๆ ไม่ใช่ที่อายุแต่เป็นเพราะเขา เริ่มต้นปีนช้ากว่าคนอื่น และสิ่งหนึ่งที่สำคัญที่เขาให้ ความสนใจคือการเตรียมตัวมานานและหนัก เขารู้ว่า

จุดอ่อนของเขาคือหัวเข่า เขาเริ่มเตรียมตัวในวัยราว ๔๐ ปี โดยฝึกฝนการวิ่งอย่างสม่ำเสมอบริเวณเนินเขาแถวบ้านด้วยการแบกกระเป๋าสัมภาระหนักถึง ๒๐ กิโลกรัม และได้หาประสบการณ์จากการไต่เขาต่างๆมาเป็นระยะๆ และเขามักจะมองไปที่หลายคนที่ร่างกายไม่สมบูรณ์ประกอบที่สามารถพิชิตยอดเขาเอเวอร์เรสต์ได้เป็นกำลังใจ โดยเขามองว่าคนเหล่านี้ไม่น่าจะทำการใหญ่ที่ฝันสังขารได้ แต่ในทางกลับกันนักไต่เขาที่ร่างกายครบ ๓๒ ในจำนวนไม่น้อยได้เสียชีวิตในระหว่างเดินทาง ความแตกต่างก็คือ บางคนสมบูรณ์เกินไปจนประมาท และคนที่ดูอ่อนแอกว่ากลับทำสำเร็จเพราะเตรียมตัวมาอย่างดี เช่นเดียวกับคนที่ร่างกายอ่อนแออาจมีชีวิตยืนยาว เพราะพวกเขาจำเป็นต้องดูแลตัวเองอยู่เสมอ ขณะที่คนร่างกายแข็งแรงอาจไม่มีความคิดเช่นนี้จึงล้มลงก่อนเวลาอันควร คุณค่าของการทำงานใหญ่จึงไม่ได้วัดกันที่จุดสำเร็จแต่อยู่ที่การเตรียมตัว วางแผนและฝึกฝน เพราะการเตรียมตัวที่ดีเยี่ยมช่วยลดอาการป่วยแพ้ลงกว่าครึ่ง ดังที่ซิงจือกล่าวไว้ว่า “ความสำเร็จล้วนมาจากการเตรียมตัวล่วงหน้า ปราศจากการเตรียมนี้ความล้มเหลวเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่พ้น”

ผู้เขียนได้เล่าประสบการณ์ของตนเองว่า “ผมพบว่าในชีวิตของตนเองมักชอบทำงานสองอย่างที่แตกต่างกันในเวลาเดียวกันเสมอ เช่น ทำงานโฆษณาและเขียนหนังสือ คำถามที่มักจะได้ยินอยู่บ่อยๆคือ งานเยาะอย่างนี้เอาเวลาไหนมาทำ คำตอบของผมง่ายนิดเดียวเมื่อผมเลือกเหยียบเรือสองแคมผมก็ต้องหาเวลาเพิ่ม การหาเวลาเพิ่มก็คือลดเวลาที่ไม่งจำเป็นออกไป ผมเขียนหนังสือตอนที่คนอื่นดูทีวี ตอนกินข้าว ตอนรอคน ตอนนั่งในรถแท็กซี่ ผมนึกถึงนวนิยายเงินมั่งกรหยกที่ก๊วยเจ๋งเรียนวิทยายุทธ โดยแบ่งความคิดออกเป็นสองส่วน ขณะที่มือข้างซ้ายร้ายกระบวนวิชาหนึ่ง มือข้างขวาก็ร้ายกระบวนท่าของอีกวิชาหนึ่ง ซึ่งในชีวิตจริงเราก็ใช้หลักการนี้ได้ โดยทำงานในลักษณะที่คู่ขนานเพราะช่วงเวลาที่เรื่อง

หนึ่งคิดไม่ออกอีกเรื่องหนึ่งอาจจะคิดออกก็ได้ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ก็ใช้วิธีนี้เหมือนกัน เขามักจะชอบแช่น้ำอุ่น และขบปัญหาต่างๆไปพร้อมกัน

หลักการบริหารเวลาเป็นเรื่องที่ไม่ยากที่สำคัญต้องรู้จักเสียสละเวลาก่อน เมื่อรู้จักเสียสละก็จะหาเวลาทำทุกอย่างเพื่อใช้มันให้คุ้มค่าที่สุด

ในชีวิตจริงของมนุษย์จำนวนมากมักจะมองอะไรเป็นเรื่องร้ายไว้ก่อนเสมอ เห็นถึงไม่เป็นสุข เห็นสุขเป็นทุกข์ เวลาปวดท้องก็คิดว่าตนเองเป็นมะเร็ง ถ้าใส่ใหญ่ ทำข้อสอบเสร็จก็บอกว่าตัวเองสอบตกแน่ๆ อันที่จริงการมองโลกในด้านร้ายไว้บ้างก็ทำให้ไม่ประมาท เช่น เดินในที่เปลี่ยวก็ระวังคนร้าย หรือเดินในที่รกก็ระวังงูกัด ซึ่งก็เป็นสัญชาตญาณการรักษาชีวิตของตน ถ้าทำแต่พอดีก็ไม่เป็นไร แต่หากใช้ชีวิตแบบเห็นมืดเท่าช้าง เห็นปัญหาใหญ่เกินจริงอยู่ตลอดเวลาอย่าอมทำให้ไม่มีความสุข เว้นแต่คำมีกรอบหลายแบบแต่แบบที่ใครๆก็นิยมคือ การตีตนก่อนไข้และการมองโลกในแง่ร้าย ที่สำคัญการสวมแว่นตาบ่อยๆอาจทำให้ตาไม่เคยชินกับความสว่างอยู่ในช่วงที่น่าจะมีความสุขก็ไม่ใช่สุขอยู่ในช่วงที่ทุกข์ก็ทุกข์กว่าที่ควรจะเป็น วิลเลียม เจมส์ นักปรัชญาจิตวิทยาชาวอเมริกัน ได้กล่าวไว้ว่า...การเปลี่ยนแปลงทัศนคติด้านในของจิต มนุษย์สามารถจะเปลี่ยนแปลงด้านนอกของชีวิตของพวกเขาได้ ความสุขเริ่มได้จากการถอดแว่นตาออกก่อน เช่นเดียวกับพุทธปรัชญาที่สอนให้มองทุกข์ที่ต้นเหตุ มองทุกอย่างที่ความเป็นจริง และมองด้วยข้อมูลที่ถูกต้อง หากยึดหลักอริยสัจสี่มาประยุกต์ใช้ เราก็จะสามารถถอดชิ้นส่วนของปัญหาออกเป็นชิ้นๆ หลักการแก้ปัญหา ก็จะง่ายนิดเดียว คือ มองปัญหาที่สาเหตุ มองสาเหตุให้ชัดเจน แล้วแก้ตรงจุดนั้น แต่การตามล้างตามเช็ดปัญหาที่ไม่สู้การป้องกันไว้ก่อนนั้นคืออาจมองว่าปัญหาอาจไม่ใช้ปัญหา เพราะชีวิตของคนเรานั้นอาจหนีไม่พ้นปัญหาที่จริง แต่ที่แย่มากที่สุดคือปัญหาที่เราคิดว่ามันเป็นปัญหาเป็นสัตว์ร้ายที่เราสร้าง

ขึ้นมาเอง มันทำให้เราเสียเวลา พลังงาน และทรัพยากร โดยไม่จำเป็นเพื่อจะจัดการมัน เงาน้ำนมก็มียางขนาดใหญ่กว่าของจริงเสมอ

เป็นที่เชื่อกันมาแต่โบราณว่าสิ่งมีชีวิตทุกชนิดในโลกมีพลังบางอย่างในตนเอง พลังนี้จะสูญหายไปเมื่อสิ่งมีชีวิตนั้นเป็นสิ่งที่ไม่รู้ชีวิต ในทางตะวันออกเชื่อว่าเป็นปราณ จีนเรียกว่าชี่ ฝรั่งเศสเรียกว่าพลังออรา ตามความเชื่อนี้เมื่อร่างกายของเราแข็งแรง สดใส อิ่มใจ พลังแสงดังกล่าวจะเข้มข้น หากหดหู่หม่นหมองแสงนี้ก็จืดจางและดับไปเมื่อสิ้นชีพ แต่ทว่าตำราต่าง ๆ ก็ขัดแย้งกันเอง บ้างก็ว่าพลังนี้มีในวัตถุทุกอย่างแม้แต่ในสิ่งไร้ชีวิต ในปัจจุบันนี้เต็มไปด้วยการแสดงผลทางฟิสิกส์ที่ฉายออกจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อวัตถุประสงค์ทางการตลาด และเรื่องเหล่านี้ก็ยิ่งที่เป็นที่ถกเถียงกันระหว่างวงการวิทยาศาสตร์และวงการจิตวิทยา

อย่างไรก็ตามผู้เขียนกล่าวไว้ว่า...ความเบื่อหน่ายความเศร้าหมอง ความทุกข์เหมือนเชื้อโรคที่ระบาดง่ายเหมือนการนั่งข้างคนสูบบุหรี่ ช้ำหรือเรวก็จะต้องโดนหางเลขไปด้วย อยู่กับคนช่างทุกข์เราก็ทุกข์ไปโดยไม่รู้ตัว แต่เวลาที่เรายู่ใกล้คนที่หน้าตาอึมเข้มแจ่มใส เราย่อมรู้สึกดีว่าอยู่กับคนหน้าตาบูดบึ้ง ใกล้คนที่พูดจาไพเราะก็ย่อมสบายใจกว่าใกล้คนขี้บ่น รังสีออราที่มองเห็นได้โดยไม่ต้องผ่านกระแสไฟฟ้าย่อมสวยงามกว่านั่นคือออราแห่งรอยยิ้มที่เกิดขึ้นเมื่อเราเป็นสุข

หนึ่งในเหตุผลที่ทำให้มนุษย์หลายคนยังอยากมีชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ ใบนี่ คือการได้รับการยอมรับจากสังคม ซึ่งหลายคนเคยได้ยินแนวคิดเรื่องทฤษฎีลำดับความต้องการของมนุษย์ของมาสโลว์ซึ่งแม้จะโบราณโบราณแล้วก็ไม่ถึงกับตกยุคตกสมัยและยังคงอธิบายความต้องการของมนุษย์ได้ดี ทฤษฎีนี้ว่าความต้องการของมนุษย์ไว้เป็นพีระมิดที่ฐานล่างที่กว้างที่สุดคือความต้องการทางกายภาพ เช่น การหายใจ การกิน

การนอน การมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น ถัดขึ้นมาอีกขั้นหนึ่งคือ ความต้องการความปลอดภัย เช่น ความปลอดภัยทางกาย ความมั่นคงทางทรัพย์สิน การมีสุขภาพดี ถัดขึ้นมาอีกขั้นคือ ความรักความเป็นเจ้าของ เช่น มิตรภาพ ครอบครัว ความใกล้ชิด ขึ้นมาอีก คือ การเคารพนับถือ เช่น การเคารพตัวเอง การบรรลุผลสำเร็จ และการได้รับการยอมรับจากคนอื่น ส่วนความต้องการขั้นสูงสุดบนพีระมิดนั้น คือการทำให้ศักยภาพของตนเป็นจริงหรือเป็นในสิ่งที่ตนเป็นได้ ซึ่งหลักความสัมพันธ์ของทฤษฎีนี้คือ หากความต้องการชั้นล่างไม่ได้รับการตอบสนองมนุษย์ก็จะยังไม่สนใจความต้องการชั้นบนขึ้นไป เช่น หากกำลังหิวอยู่ก็จะไม่สนใจที่จะได้รับการเคารพนับถือจากใคร แต่สำหรับบางคนการยอมรับจากสังคมกลับมีค่ายิ่งกว่าปัจจัยสี่เสียอีก เช่น บางคนชอบที่จะทำให้ปรากฏชื่อบนหน้าหนังสือพิมพ์โดยเฉพาะในคอลัมน์ซุบซิบเพราะถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของการประสบความสำเร็จ ชื่อเสียงสำหรับคนจำนวนหนึ่งจึงเป็นเป้าหมายสำหรับชีวิตเลยทีเดียว โดยที่ลึกลับคิดว่าได้รับการยอมรับที่ดีที่สุดอยู่ที่ตัวเราเอง เมื่อเรารู้ว่าเราทำดี แม้สังคมไม่รู้แต่คุณค่านี้ต่างหากคือคุณค่าที่จะอยู่กับเรานานแสนนาน พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ว่า มียศก็เสื่อมยศ มีชื่อเสียงได้ชื่อเสียงก็จางไปได้ มันเป็นเพียงมายาภาพเหมือนรู้งินน้ำที่ปรากฏชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้นเอง

นอกจากเรื่องชื่อเสียงแล้วสังคมไทยทุกวันนี้ยังเป็นสังคมวิพากษ์ ชอบติ ชอบด่าไว้ก่อน ความเสียหายบางเรื่องเป็นเพียงน้ำผึ้งหยดเดียว แต่ขยายตัวลามออกไปเพียงเพราะคนที่ประสบปัญหาไม่สามารถหุบปากตัวเองได้ เช่น เมื่อถูกตำรวจจราจรจับข้อหาผิดกฎจราจรก็ด่าตำรวจว่าจับสุ่มสี่สุ่มห้า เมื่อถูกนิทานว่าร้ายก็ออกมาตอบโต้ฝ่ายตรงข้ามอย่างรุนแรงจนเรื่องบานปลายขยายใหญ่ แนวคิดทางพุทธสอนไว้อย่างชัดเจนว่าเมื่อมีปัญหาจงแก้ปัญหาที่ต้นเหตุและที่สำคัญในทุกครั้งที่กำลังจะ

แก้ปัญหาขอให้ถามตนเองให้แน่ใจก่อนว่าสิ่งที่กำลังทำ
อยู่เป็นการแก้ปัญหาหรือเป็นการสร้างปัญหาใหม่
ขึ้นมา เมื่อเกิดวิกฤติใด ๆ ขอบข่ายได้ขยายความเสียหาย
ให้มากกว่าที่เกิดขึ้นแล้ว โดยการเลือกที่จะเงียบหรือ
รู้จักเงียบให้ถูกเวลา ประชาชนโบราณจึงแนะนำไว้ว่า “ใช้
ความสงบสยบความเคลื่อนไหว” “อย่าเอาพิมเสนแลกกับ
เกลือ”

สำนักแห่งความสุขได้ประกาศรายชื่อของ
สมุนไพร่อันตรายที่มีต่อชีวิตการทำงานดังนี้

๑. จิง ข่า: จิงก็ร่าข่าก็แรงเป็นอันตรายต่อชีวิต
การทำงานอย่างยิ่ง เมื่อไม่ยอมกันคนละก้าวก็จะเสียทั้ง
งานและภาพพจน์ขององค์กร

๒. ขมื่นกับปูน ไม่ชอบเพื่อน ไม่ชอบนาย ไม่
ชอบหน้าลูกค้า ไม่ชอบทุกอย่างในชีวิต การทำงาน
เช่นนี้ยากที่จะก้าวหน้า และที่แย่ที่สุด ก็จะต้องให้ชีวิต
การทำงานแต่ละวันผ่านไปอย่างทรมาน

๓. มะนาวไม่มีน้ำ พุดไม่ตี พุดไม่เพราะ พุดแต่
เรื่องร้าย เป็นอันตรายอย่างยิ่งขององค์กร

๔. จิก ประเภทการไ้คนไม่เลือกเวลา ทำให้ได้
งานที่มีประสิทธิภาพและคุณภาพน้อย

๕. วานหางจะเข้าฟาดหาง มักจะเกิดจากการนำ
เรื่องอื่นหรือที่เป็นเรื่องส่วนตัวมาปะปนกัน

๖. ชา การเย็นชากับลูกค้า ลูกน้อง วันละหลาย
สิบชั่วโมงต่อสัปดาห์ทำให้บรรยากาศในที่ทำงานเสีย

๗. สีเสียด การใช้คำพูดในเชิงลบไม่ได้ช่วย
แก้ปัญหาใด ๆ ทั้งสิ้น ตรงกันข้ามทำให้ความน่าเชื่อถือ
ของผู้พูดลดลง

๘. กระต๊อบยอ เป็นยอในการย่ำคนอื่น เป็น
เยี่ยงในการไ้ขึ้นสูง สร้างแต่ศัตรู

๕. มะขวิด ไ้ขวิดคนไปทั่ว โดยลืมไปว่าการ
วัดผลงาน ไม่วัดที่ความคมของเขี้ยวหรืองา

๑๐. ยอ การยกยอไม่ใช่ความสำเร็จในระยะยาว

๑๑. แมงลัก การเรียนรู้จากความคิดของผู้อื่น
แล้วนำไปแตกหน่อต่อยอดจะดีกว่าการขโมยไอเดียแล้ว
ยกว่าเป็นของตนเอง

๑๒. รางจืด การเปลี่ยนชีวิตการทำงานให้ไม่จืด
จืด เช่น การไปสังสรรค์กับเพื่อนบ้างอาจจะพบว่าการ
ทำงานเป็นเรื่องสนุกได้

๑๓. กระบือเจ็ดตัว ความรู้หรือเทคโนโลยีที่
เรียนมา อาจใช้แก้ปัญหาในรูปแบบใหม่ๆ ไม่ได้ จึงไม่ควร
พอใจในความรู้ความสามารถของตน โดยไม่ยอมเรียนรู้
สิ่งใหม่ๆ

การจัดอันดับความสำคัญเป็นปัจจัยสำคัญของ
การประสบความสำเร็จ มีการทดลองที่น่าสนใจอย่าง
หนึ่งเรียกว่า Marshmallow Test ซึ่งศึกษาพฤติกรรมของ
เด็กวัยสี่ขวบกลุ่มหนึ่ง โดยแจกขนม Marshmallow และ
บอกว่าหากหนูไม่กิน Marshmallow ชิ้นนี้ใน ๒๐ นาที
จะได้รับ Marshmallow อีก ๑ ชิ้น เด็กหลายคนรอจน
เวลาผ่านไป ๒๐ นาที และได้รับ Marshmallow อีก ๑
ชิ้น แต่เด็กหลายคนไม่รอ บางคนก็รอสักครู่หนึ่งแล้วก็
พ่ายแพ้ความเย้ายวนของขนมหวานในมือ และกินขนม
ก่อนครบ ๒๐ นาที ผู้ทำการวิจัยได้ติดตามความก้าวหน้า
ในการเรียนของเด็กกลุ่มนี้ไปจนถึงโตเป็นวัยรุ่นและ
ผู้ใหญ่ ได้ผลลัพธ์ออกมาว่าเด็กที่ทนความเย้ายวนของ
ขนมหวานได้จนครบ ๒๐ นาที จะประสบความสำเร็จ
ในชีวิตมากกว่า แต่อย่างไรก็ตามต้องลืมนึกว่า การประสบ
ความสำเร็จในชีวิตเป็นคนละเรื่องกับการประสบ
ความสุขในชีวิต เพราะคนที่กิน Marshmallow ก่อน
อาจจะมีความสุขกว่าก็ได้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าคนที่
ประสบความสำเร็จในชีวิตจะไม่มีมีความสุขในชีวิต

เพราะคนที่กิน Marshmallow ที่หลังอาจจะมีความสุขกว่า
ก็ได้เช่นกัน เนื่องจากได้กินถึง ๒ ชิ้น ผู้เขียนกำลังจะ
บอกว่ามนุษย์เรามีเสรีภาพที่จะเลือกใช้ชีวิตอย่างไรก็ได้
บางคนเห็นเรื่องความสำเร็จมาก่อนครอบครัว บางคน
เอาเรื่องเงินทองมาก่อนความชอบ นี่ย่อมไม่ใช่เรื่องผิด
หรือถูก ความสำเร็จในชีวิตหรือความสุขจึงเป็นทางสอง

สายจะให้ขนานกันก็ได้ ไขว้กันก็ได้ เชื่อมเป็นทางสาย
เดียวกันก็ได้ และท้ายที่สุดแล้วบางทีความสุขก็คือการ
รักษาสมดุลระหว่างการไขว้หัวกับการไขว้หัวใจ หรือการ
ใช้เหตุผลความคิดกับการใช้ความรู้สึกหรืออารมณ์ใน
การตัดสินใจเรื่องต่างๆผ่านเข้ามาในชีวิต

